

σθη επί διαφορετικής ἀρχῆς ἢ διάταξης τῆς πρώτης αἰθούσης εἰκόνων, ἥτις περιέλαβε τὰς ἐκ τοῦ Ὁρωποῦ ἀποτεχισθείσας τοιχογραφίας τοῦ 13ου αἰῶνος καὶ τὰς εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1453 περίοδον ἀναγομένας φορητὰς εἰκόνας, καθὼς καὶ τὰς προθήκας μὲ τὰ βυζαντινὰ χειρόγραφα. Ἐπίσης ἐξετέθησαν ἐπὶ εἰδικῶν ὀκριβάντων αἱ βυζαντινὰ ἀμφιπρόσωποι εἰκόνες. Οὕτω ἀπετελέσθη αἴθουσα μὲ ἔργα ἀποκλειστικῶς βυζαντινῆς ζωγραφικῆς. Εἰς ἄλλας αἰθούσας ἔγιναν μικροτέρας σημασίας διαρρυθμίσεις.

Ἐσυνεχίσθη κατὰ τὸ 1960, ἡ συμπλήρωσις τοῦ φωτογραφικοῦ ἀρχείου τοῦ Μουσείου, ἡ καταλογογράφησις τῶν γλυπτῶν, ἤρχισε δὲ καὶ ἡ καταλογογράφησις τῶν κεραμικῶν συλλογῶν αὐτοῦ. Αἱ ἐργασίαι αὗται ἐγένοντο ὑπὸ τῶν δίδων Φ. Κουτσοκόστα, Λ. Κουνουπιῶτη, Μαρίας Ροδοπούλου καὶ Ἐθαγγ. Ζεᾶκη, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἐπιμελητρίας τοῦ Μουσείου κ. Ἄννας Χατζηνηκολάου.

Κίνησις τοῦ Μουσείου: Ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ ἐφιλοξενήθησαν κατὰ παλαιὰν παράδοσιν αἱ κατ' ἔτος ὀργανούμεναι ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διαλέξεις.

Ἐπίσης ἐξεδόθη ἀγγλιστὶ Ὁδηγὸς τοῦ Μουσείου, συνταχθεὶς καὶ ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιτίμου Διευθυντοῦ κ. Γ. Σωτηρίου.

MAN. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

*

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΠΕΝΑΚΗ

Τὸ Μουσεῖον Μπενάκη ἰδρύθη διὰ τοῦ Νόμου 4599 τοῦ 1930 διὰ δωρεᾶς τοῦ Ἀντωνίου Ἐ. Μπενάκη, ὁ ὁποῖος διετέλεσε καὶ Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Μουσείου μέχρι τοῦ θανάτου του (1954).

Ἀπὸ τοῦ 1954, ἡ σύνθεσις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Μουσείου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος: Κωνσταντῖνος Ἄ. Μπενάκης, Ἀντιπρόεδρος: Ἀριστείδης Κυριακίδης, Σύμβουλος Ταμίας: Εἰρήνη Π. Καλλιγᾶ, Σύμβουλοι: Γεώργιος Χαρμπόρης, Σύμβουλος Ἐπικρατείας, Λάμπρος Ἐνταξίας, πρῶν Ὑπουργός, Μανώλης Μπενάκης, Μαρῖνος Καλλιγᾶς, Διευθυντὴς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης.

Διευθυντὴς τοῦ Μουσείου: Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης (ἀπὸ τοῦ 1941). Ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου: Εὐγενία Ἐ. Χατζηδάκη (ἀπὸ τοῦ 1951).

Τὸ Μουσεῖον ἐπιχορηγεῖται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τὰς τακτικὰς δαπάνας του (Ν.Δ. 317/1947).

Πλουτισμὸς τοῦ Μουσείου. Τὸ

Μουσεῖον δὲν ἔπαυσε νὰ πλουτίζεται διὰ νέων δωρεῶν ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ του μέχρι τοῦ θανάτου του. Μετὰ τὴν χρονολογίαν αὐτὴν ὁ πλουτισμὸς δι' ἀγορῶν ὑπῆρξε μέτριος, ἐνῶ δὲν ἔπαυσαν νὰ γίνωνται σημαντικαὶ δωρεαί.

Οὕτω ἀπεκτήθησαν:

Α' Δι' ἀγορᾶς:

Εἰκόνες 2, Πίνακες 2, Βυζαντινὰ (κοσμήματα, ἄμφια κλπ.) 16, Ἀρχαῖα κοσμήματα καὶ μέταλλα 7, Κεραμικὰ 3, Ἀραβικῆς τέχνης 9, Λαϊκῆς τέχνης (συμπεριλαμβανομένων 3 πλήρων ἐνδυμασιῶν) 66, Ἐγγραφα Ἀρχείων 411, ἱστορικὰ κειμήλια 5, Λιθογραφίαι - ὕδατογραφίαι 54.

Β' Διὰ δωρεῶν:

α) Δωρεὰ Δαμιανοῦ Κυριαζῆ. Ὁ ἀείμνηστος Δαμιανὸς Κυριαζῆς κατέλιπεν εἰς τὸ Μουσεῖον διὰ τῆς διαθήκης του τὰς Συλλογὰς του, συνισταμένας ἐκ:

950 ἔργων ζωγραφικῆς (ἐλαιογραφῶν, ὕδατογραφῶν, σχεδίων, λιθογραφῶν), 32 κεντημάτων Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης, 47 κεραμικῶν Μ. Ἀσίας (λεγομένων Ρόδου), 2 εἰκόνων, ἃν ἡ μία ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἐμμ. Τζάνε, 1657 (βλ. Ν. Δρανδάκη, Ὁ ζωγράφος Ε. Τζάνε, Ἀθήναι 1962, σ. 121, σημ. 1), 18 χειρογράφων κωδίκων, 514 βιβλίων, τοῦ Ἀρχείου Ἀλ. Μαυροκορδάτου καὶ ἄλλων μικροτέρων ἀρχείων.

Κατόπιν διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀειμνήστου Δαμιανοῦ Κυριαζῆ, ἐπετεύχθη ἡ ἄμεσος παραλαβὴ καὶ ἡ διὰ κληροδοτηθέντος ποσοῦ 10.000 Λ. Ἀγγλίας ἀνέγερσις νέας Αἰθούσης ἐν τῷ Μουσείῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετέθη τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὡς ἄνω Συλλογῶν. Τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας Αἰθούσης, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΚΥΡΙΑΖΗ, ἐτελέσθησαν, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας Γ. Βογιατζῆ, τὴν 13/7/1959. Ἡ ἐπίπλωσις τῆς νέας αἰθούσης ἐγένετο δι' ἐνισχύσεως τῆς Διευθύνσεως Ἀρχαιοτήτων Ὑπουργείου Παιδείας, ἐκ τοῦ κονδυλίου ἐπανεκθέσεως.

β) Δωρεὰ Ἑλένης Σταθάτου. Ἡ Κα Ἑλένη Σταθάτου, εἰς συμπλήρωσιν παλαιότερων δωρεῶν τῆς, προσέφερε εἰς τὸ Μουσεῖον: 16 χρυσοῦ κοσμήματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἑγγύς Ἀνατολῆς (16-18ου αἰῶνος), 1 σπερβέρι-κέντημα Ρόδου (18ου αἰ.), 1 κύαθον Κιουταχείας μὲ ἀρμενικὴν ἐπιγραφὴν, (18ου αἰ.), 1 χρυσοῦν ἐσματωμένον περιδέριον Πάτμου (18ου αἰ.). Ἐπίσης ἡ Κα Ἑλένη Σταθάτου διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἐδῶρσεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὸ σύνολον ζυλίνης ἐπενδύσεως αἰθούσης ὑποδοχῆς ἐνὸς ἀρχοντικοῦ τῆς Κοζάνης, μὲ γλυπτὸν διάκοσμον

18ου αιώνος. Περί τῶν κοσμημάτων καὶ τῆς ξυλίνης ἐπενδύσεως βλ. Collection H. Stathatos, τ. II, σ. 65 - 78, 109 - 113, πίν. VII - XIII, XLVI - LIV (M. Chatzidakis). Ἡ ξυλίνη ἐπένδυσις θὰ τοποθετηθῆ εἰς εἰδικῶς ἀνεγερθησομένην αἴθουσαν τοῦ Μουσείου, με διατεθεῖσαν πίστωσιν τῆς Ὑπηρεσίας Ἀρχαιοτήτων καὶ Ἀναστηλώσεως.

γ) Δωρεὰ Ἰδρύματος Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Τὸ Ἴδρυμα Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετεβίβασε εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, προελθοῦσαν ἐξ ἐράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον, ἐκ δρχ. 240.000, διὰ νὰ ἀνεγερθῆ εἰδικὴ αἴθουσα ἐν τῷ Μουσείῳ πρὸς ἔκθεσιν κειμηλίων τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός καὶ στέγασιν τοῦ Ἀρχείου του. Ὁ κ. Σοφοκλῆς Ἐλ. Βενιζέλος προσέφερε τὸ Ἀρχεῖον τοῦ πατρὸς του καὶ 120.000 δρχ. διὰ τὸν ἄνω σκοπὸν. Ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὴν δωρεάν Δ. Κυριαζῆ ἀνηγέρθη ἡ αἴθουσα εἰς νέαν πτέρυγα τοῦ κτηρίου τοῦ Μουσείου.

δ) Δωρεὰ Δημ. Σισιλιάνου. Ὁ τέως Πρέσβυς κ. Δημ. Σισιλιάνος ἐδῶρθησεν εἰκόνα παριστῶσαν τὸν Ἐθαγγελιστὴν Λουκᾶν ζωγραφίζοντα τὴν Παναγίαν, καὶ φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν ΧΕΙΡ ΔΟΜΗΝΙΚΟΥ. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Μουσείου ὑπεστήριξε ὅτι πρόκειται περὶ νεανικοῦ ἔργου τοῦ Δομηνικοῦ Θεοτοκοπούλου (βλ. Μ. Χατζηδάκη, περ. Ζυγός, Ἰούλιος 1956). Ἀντίθετον γνώμη ἐξέφερον ὁ H.D. Wethey (El Greco and his School, Princeton N. Jersey 1962, τ. Α', σ. 30). Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δωρητοῦ προσεφέρθησαν 29 ἐξαιρετὰ κεντήματα Λαϊκῆς Τέχνης.

ε) Λοιπαὶ Δωρεαί. Πολλοὶ ἰδιῶται προσέφεραν εἰς τὸ Μουσεῖον σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀντικειμένων, ἦτοι:

Εἰκόνες 7, Πίνακες 57 (ἐλαιογραφίαι, λιθογραφίαι, ὕδατογραφίαι), Μετάλλια διάφορα 54, Νομίσματα 101, Κοσμήματα 1, Ὑφάσματα Ἐκκλησιαστικά 2, Βυζαντινὰ 3, Ἀντικείμενα Λαϊκῆς Τέχνης 288, Ἀραβικῆς τέχνης 235, Ὅπλα 14, Ἱστορικὰ ἀντικείμενα 46, Εἶδη Κεραμοουργίας Ρόδου καὶ Κινεζικῆς 6, Χρυσοῦφαντοι ἐνδυμασίαι Ἀνατολῆς 3, Ἀρχαῖα (κεραμικὰ κλπ.) 3, Ἐγγραφα Ἱστορικοῦ Ἀρχείου 11.705.

Κίνησις τοῦ Μουσείου:

1. Διαλέξεις. Ἀπὸ τοῦ 1954 τὸ Μουσεῖον ὀργανώνει κατ' ἔτος σειρὰν 12 διαλέξεων ἢ περιπατητικῶν ὁμιλιῶν εἰς τὰς Συλλογὰς, με εἰδικούς ὁμιλητὰς καὶ θέματα σχετιζόμενα μετὰ τὰς Συλλογὰς τοῦ Μουσείου.

Ἐπίσης κατ' ἔτος τὴν 31ην Μαΐου ὀργανοῦται συγκέντρωσις εἰς μνήμην τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Ἀν-

τωνίου Μπενάκη, ὁπότε γίνεται ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔτους παρὰ τοῦ Προέδρου, ἀνάπτυξις μιᾶς πλευρᾶς τῆς πολυσχιδοῦς δράσεως τοῦ Ἀντωνίου Μπενάκη παρ' εἰδικῶν ὁμιλητῶν καὶ ἀνάπτυξις θέματος σχετιζομένου μετὰ τὰς Συλλογὰς τοῦ Μουσείου παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ.

2. Νέαι αἰθουσαι. Πλὴν τῆς νέας αἰθούσης Δαμιανοῦ Κυριαζῆ, περὶ ἧς ἀνωτέρω, διεμορφώθη ἐν τῷ ὑπογείῳ νέα αἴθουσα Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης (ΔΔ).

3. Τεχνικὰ μέσα. Ἀνευεώθη ὁλόκληρον τὸ φωτιστικὸν δίκτυον τοῦ Μουσείου καὶ ἐβελτιώθη ὁ φωτισμὸς τῶν προθηκῶν.

4. Ἐκθέσεις. Τὸ Μουσεῖον συμμετέσχε εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας ἐκθέσεις:

α. Ἐκθεσὶν Ἑλληνικῆς Μόδας εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην μετὰ 4 Ἐθνικὰς Ἐνδυμασίας (1950), β. Ἐκθεσὶν Περσικῆς Τέχνης εἰς Ρώμην (1956), μετὰ 3 περσικὰ ὑφάσματα, χρυσοῦφαντα 16ου αἰῶνος, 1 καλαμάρι 18ου αἰῶνος, 1 κύαθον 17ου αἰῶνος, γ. Ἐκθεσὶν Ἰρανικῆς τέχνης εἰς Παρισίους 1961-62 (3 μῆνες) μετὰ 4 περσικὰ ὑφάσματα, δ. Ἐκθεσὶν Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον, μετὰ 3 ἐνδυμασίας, 2 πιστόλια, 1 πάλαν, 1 κερυφόλλι, 2 λιθογραφίας.

Ὁργάνωσε ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὸ Smithsonian Ἰνστιτούτον τῆς Οὐάσιγκτων Ἐκθεσὶν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ 2 ἔτη (ἀπὸ τοῦ 1959 - 1960) Ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Τέχνης μετὰ 20 ἐνδυμασίας καὶ 240 διάφορα τεμάχια Λαϊκῆς Τέχνης, ἡ ὁποία εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

5. Ἰδρυσις Σωματείου «Οἱ Φίλοι τοῦ Μουσείου Μπενάκη».

Κατὰ τὸ 1957, πρωτοβουλία ἐνθέρμων φίλων τοῦ Μουσείου, ἰδρύθη Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φίλοι τοῦ Μουσείου Μπενάκη», μετὰ σκοπὸν τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐνίσχυσιν καὶ συμπαράστασιν τοῦ Μουσείου. Τὸ Σωματεῖον ἀριθμεῖ ἤδη περὶ τὰ 350 μέλη, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦν τακτικῶς διαλέξεις ὀργανουμένας ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐν τῷ Μουσείῳ, ὁμιλίας παρ' εἰδικῶν εἰς ἰδιωτικὰς Συλλογὰς, ἐπισκέψεις εἰς ἀξιόλογα Βυζαντινὰ Μνημεῖα κλπ. Ἐπίσης τὸ Σωματεῖον προβαίνει εἰς ἀξιολόγους δωρεὰς πρὸς τὸ Μουσεῖον (ὄργανα προβολῆς καὶ μικροφῶνων, πολύτιμα ἐκθέματα, ὡς π.χ. σειρὰν ἐπὶ τὰ ὕδατογραφίων μετὰ ἑλληνικὰ τοπία τοῦ ἄγγλου J. Cartwright, τρεῖς μεταβυζαντινὰς εἰκόνας, κασέλαν Σκύρου, κλπ.).

Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη, τέλος, διωργάνωσε καὶ εἰδικούς Διαγωνισμούς μεταξὺ τῶν Σχολείων Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων μετὰ θέματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ Μουσείου καὶ ἀπένευμε ἀξιόλογα βραβεῖα εἰς τοὺς βραβευθέντας μαθητὰς.

Οικία Καλαμών. Οί κληρονόμοι του Ἀντωνίου Ἐ. Μπενάκη διά συμβολαιογραφικῆς πράξεως παρεχώρησαν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀρχαιοτήτων καὶ Ἀναστηλώσεως τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως τὴν μεγάλην ἀρχοντικὴν οἰκίαν Μπενάκη εἰς Καλάμας, ἡ ὁποία καταλλήλως διαρρυθμιζομένη θὰ μετατραπῆ εἰς Μουσεῖον καὶ θὰ στεγάσῃ ἐκτὸς τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς περιοχῆς καὶ τμῆμα τῶν λαογραφικῶν συλλογῶν τοῦ Μουσείου Μπενάκη.

Ἐκδόσεις τοῦ Μουσείου. Ἐν συνεχείᾳ παλαιότερων ἐκδόσεων, τὸ Μουσεῖον ἐξέδωσε τὰ κάτωθι δημοσιεύματα:

1) Λεύκωμα Ἑλληνικῶν Ἐνδυμασιῶν εἰς 2 τόμους (1948 - 1954) μεγάλου σχήματος μὲ κείμενον τῆς Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη εἰς τρεῖς γλώσσας καὶ 112 πίνακας ἐγχρώμων.

2) Ἄν. Ἀποστολάκη, Μιθραϊκὴ πομπή, 1951.

3) Ἄν. Ἀποστολάκη, Μάλλινα κεντήματα, 1956.

4) Εὐγ. Βέη-Χατζηδάκη, Ἐκκλησιαστικὰ κεντήματα, Κατάλογος, 1953.

5) Εὐγ. Βέη-Χατζηδάκη, Ἑλληνικὲς ἐπιγραφὲς τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου, 1959.

6) Σύντομος Ὁδηγὸς Μουσείου (Ἑλληνικὸς 2α ἔκδοσις, Ἀγγλικὸς 3η ἔκδοσις, Γαλλικὸς, Γερμανικὸς).

7) Β. Segall, Κατάλογος Κοσμημάτων (ἀνατύπωσις 1960 γερμ.)

Ἐξέδωσεν ἐπίσης 20 τύπους ἐγχρώμων δελταρίων καὶ 24 τύπους ἐγχρώμων εὐχετηρίων.

Παρασκευάζεται ἡ νέα ἔκδοσις Καταλόγου τῶν Εἰκόνων, Καταλόγου Βυζαντινῆς Μικροτεχνίας, Καταλόγου Χειρογράφων, Καταλόγου Ἀρχείων κλπ.

ΜΑΝ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

*

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΕΡΕΥΝΑ ΝΟΤΙΩΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1960

Ἐγένετο ἡ τελευταία συμπληρωματικὴ ἔρευνα τοῦ χώρου μεταξύ τῆς προσόψεως τοῦ Ὁδείου Ἡρώδου Ἀττικοῦ καὶ τῆς νέας λεωφόρου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου. Εἰς ἀπόστασιν 40μ ἀπὸ τῆς δυτικῆς ἄκρας τοῦ Ὁδείου πρὸς νότον, ἀπεκαλύφθησαν δύο δωμάτια (3.40 X 2.80μ.) μιᾶς ὑστεροαρχαϊκῆς οἰκίας. Τὰ δάπεδα εἶναι ἀπὸ πεπατημέ-

νην γῆν, οἱ δὲ τοῖχοι ἐσωτερικῶς φέρουν ἐπάλειψιν ἐκ πηλοῦ, σώζονται δὲ εἰς ὕψος ἑνὸς περὶπου μέτρου, ἀλλὰ ἐκαλύφθησαν πάλιν.

Τὸ νοτιοανατολικὸν τμῆμα τῆς οἰκίας ταύτης κατεστράφη κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ὅταν ἠνοίχθη βαθὺ φρεάτιον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σκαλισθῆ εἰς τὴν "κιμιλιά" ἢ κοίτη ἑνὸς μεγάλου ὕδραγωγείου τὸ ὁποῖον φέρεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ βαίνει παραλλήλως σχεδὸν πρὸς τὸ ὕδραγωγεῖον τοῦ Πεισιστράτου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακαλυφθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἂν καὶ αὐτὸ εὐρίσκετο, βαθύτερον τοῦ ἑλληνιστικοῦ. Ὁ πῆλινος ὕδραγωγός, πὺ εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὴν κοίτην τῆς κιμιλιάς, εἶναι σύνθετος. Τὸ κάτω μέρος του ἔχει σχῆμα ἀνεστραμμένου πῆ, τὸ δὲ ἄνω μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κοῖλα μεγάλα κεραμίδια, ὄρθια καὶ ἀντικρουστά, τὰ ὁποῖα πλησιάζοντα ἄλληλα σχηματίζουν ὀξείαν γωνίαν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ γοτθικοῦ τόξου. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τόξου, μέχρι τῆς βάσεως, τὸ ὕψος τοῦ ἀγωγοῦ εἶναι 2.50μ., τὸ δὲ πλάτος 1.10 μέτρα. Οἱ πῆλινοι αὐτοὶ καλυπτῆρες τοῦ ὕδραγωγείου φέρουν ἐνδιαφέροντα χαραγμένα γράμματα, χρῆσιμα διὰ τὴν κατάλληλον τοποθέτησίν των.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ὕδραγωγοῦ τούτου ὁμοιάζει πολὺ μὲ ἕνα εὐρεθέντα ὑπὸ τὴν Στοῶν τοῦ Ἀττάλου ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Ὡς πρὸς τὴν πορείαν του, ὑπάρχει πιθανότης ὅτι ἔβαινε πρὸς τὴν Πνύκα καὶ τὴν "Ἐννεάκρουνον" τοῦ Dörpfeld, ἂν καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ κατασκευὴ του εἶναι ἐκ παρολίθων. Ὑπεράνω τῶν ἐφετεινῶν εὐρημάτων ἦσαν κτισμέναι βυζαντιναὶ οἰκίαι, τῶν ὁποίων ἐκαθαρίσθησαν τὰ θεμέλια. Τέλος, μερικοὶ τάφοι τοῦ Δ' πρὸς τὸν Ε' αἰῶνα μ.Χ. ἀνεσκάφησαν ἔμπροσθεν τῆς προσόψεως τῆς δυτικῆς πτέρυγος τοῦ Ὁδείου Ἡρώδου Ἀττικοῦ.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν, κατὰ τὸ 1960 ἐσυνεχίσθη μικρὰ ἔρευνα ἀρξαμένη τὰ δύο προηγούμενα ἔτη ἀμέσως πρὸς νότον τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸν χαμηλὸν χώρον εὐθὺς μετὰ τὴν νέαν εἴσοδον καὶ δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου. Ἐκεῖ εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια ἐρυθρομόρφων λουτροφόρων καὶ ἄλλων ἀγγείων, τμῆματα πηλίνων εἰδωλίων Ἀφροδίτης καὶ Ἐρώτων, προσωπεῖα γυναικείας θεότητος κλπ. (Πίν. 10 α, β καὶ 11 α). Σημαντικώτερον ὄλων ὑπῆρξεν ὄστρακον μελαμβαφοῦς πινακίου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε χάραγμα ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Πίν. 12 β). Ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο νὰ ἔχουν κυλῆσει ὁμοῦ μὲ βράχους συνεπείᾳ φυσικοῦ φαινομένου ἐκ τῆς ὑψηλοτέρας πρὸς Δ. κειμένης περιοχῆς, ὅπου τοποθετεῖται συνήθως τὸ Ἡρώων τοῦ Αἰγέας.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Δοντᾶ, μελετήσαντος τὰ εἰς τὸν ἐπίπεδον ἐκεῖνον χώρον λαξεύματα,